Kadında şefkat çiçeği

Abdurrahman Bey: “Kadının şefkati üzerinde durur musunuz? Ne zaman faydasız olur? Bedîüzzaman’ın bu konudaki yaklaşımı nasıldır?”

Her şeyden önce şefkat ve rahmet Allah’a mahsustur ve Allah’ın sıfatlarıdırlar. Hiç şüphesiz yeryüzünü bir sevgi yumağına çeviren şey, Allah’a ait olan bu güzel sıfatlardan başkası değildir.

Kadında şefkat fıtrîdir, yani yaratılıştandır ve kadın için sevap makinesi hükmündedir. Bedîüzzaman Hazretlerinin ifâdesiyle kadınlar şefkat kahramanıdırlar.1 Öyle ki, kadın fıtrî şefkatiyle çocuklarını güzelce terbiye eder, besler, büyütür, eğitir; böylece evinin, çocuklarının, annesinin, babasının ve kocasının iyilik meleği olur ve büyük sevap kazanır.

Fakat kadın şefkatini îmân ve salih amel ile beslemelidir. Aksi takdirde sînesindeki şefkat kendisine yük olur, sevap değil, azap getirir.

Bedîüzzaman Hazretlerine göre bir annenin evlâdını tehlikeden kurtarmak için hiçbir ücret istemeden ruhunu fedâ etmesi ve hakîkî bir ihlâs ve fıtrî bir vazife ile kendini evlâdına adaması gösteriyor ki, kadında gâyet yüksek bir kahramanlık vardır. Bu kahramanlıkla kadın, hem dünya hayatını, hem ebedî hayatını kurtarabilir.

Fakat bazı kötü anlayışlarla o kuvvetli ve kıymetli seciye gelişmiyor. Ya da sû-i istimale uğruyor. Şöyle ki: O şefkatli anne, çocuğunun dünya hayatı tehlikeye girmesin, dünyada yükselsin, faydalı bir insan olsun, makamı, mertebesi, şânı, şerefi iyi olsun diye evlâdı için her fedâkârlığı nazara alır, her zorluğa katlanır. “Oğlum paşa olsun!” diye bütün malını verir, oğlunu Avrupa’ya gönderir. Çocuğunun dînî terbiyesini ise ihmal eder. Düşünmez ki, o çocuğun ebedî hayatı tehlîkeye giriyor. Annelik şefkatiyle dünya hapsinden kurtarmaya çalışıyor, fakat Cehennem hapsini düşünmüyor. Fıtrî şefkatin tam zıddı olarak, o masum çocuğunu, âhirette şefaatçi olacak bir konuma getirmek için çalışması gerekirken, kendisinden dâvâcı olacak şekilde dinden ve ibâdetten uzak yetiştiriyor.

Oysa ebedî hayata hazırlık yapmayan çocuk, yarın mahşerde: “Niçin benim îmânımı takviye etmedin, neden beni helâk ettin?” diye annesinden şikâyet edecektir. Oysa annenin kalbinde bulunan fıtrî şefkat, böyle kendisinden şikâyetçi olunmayı hak

etmemelidir. Öyleyse anneler ve kadınlar, fıtrî şefkatlerini âhiret yurduna hazırlık mânâsı taşıyabilecek şekilde kullanmalıdırlar.

Üstad Saîd Nursî Hazretlerine göre, anneler, şefkatlerini böyle âhirette işe yarayacak şekilde kullanmazlarsa, cezâsını dünyada da çekiyorlar. Çünkü İslâm terbiyesini tam almayan çocuk, annesinin hârika şefkatinin hakkını lâyıkıyla bilmiyor, takdir etmiyor, bu hârika şefkate lâyıkıyla karşılık vermiyor, annesine karşı çok kusur ediyor, annesini çok incitiyor, çok kırıyor. Oysa eğer, hakîkî şefkatini sû-i istimal etmeden, bîçâre evlâdını ebedî hapis olan Cehennemden ve ebedî îdam olan dalâlet içinde ölmekten kurtarmaya çalışsa idi, o evlâdın bütün iyiliklerinin ve ibadetlerinin sevabının bir misli, annesinin amel defterine geçecekti. Nitekim şefkatini âhireti için kullanan ve evlâdını âhiret yurduna hazırlayan bir anne ölse bile, amel defteri kapanmayacak, evlâdının iyilikleri ile rûhuna nurlar yağmaya devam edecektir. Mahşerde de değil dâvâcı olmak, bütün rûh-u cânı ile annesine şefaatçi olup ebedî hayatta ona mübârek bir evlât olacaktır.

Bu vesileyle şefkati yerinde kullandığında değeri bir güne sığmayacak kadar yükselen kadınların kadınlar gününü tebrik ederim.

Dipnot:

1- Bedîüzzaman Saîd Nursî, Lem’alar, Germany, 1994, Y.A.N., s. 201